

KOCA ÇINARLAR

Muhammed ARTUK

Aile her şeydir. Hemen hemen herkes duymuştur bu sözü. Kimi hakikaten yaşar bu duyguyla kimi ne aile bilir ne de görmüş ya da duymuş değildir. Kiminin ise vardır ama değerini bilmez. Anne ve baba kavramları değerlidir biz bu sefer baba üzerine konuşalım istedim.

İlk kahraman hatta bazılarımız için tek kahraman odur. Çocukluğumuzun yegâne varlığıdır çoğu konuda. Mesela bir çocuktan duymuştum, diyor ki arkadaşına "benim babam senin babanı döver". Yani demek istiyor ki ben senden güçlüyüm, bana bulaşma. Bazen güçtür evet baba. Bazen en duygusal andır mesela. Hani derler ya sever ama gösteremez babalar. Geceleyin açar hani kapınızı, sessizce bakar uzaktan, sonra ufak bir dokunuş belki saçlarınızda, belki fısıldayan bir sesle seni seviyorum oğlum/kızım der. Bazen ise kızar sana kızdırmışsındır babanı. Sesi yükselir arada. Canın yanar senin ama geçer elbet. Peki, bilir

misin sen bilmesen de arkanda bir dağ gibi duran babanın içindekilerini. Hani dedim ya kapını açar sessizce girer içeri. Ufak adımlarla yanaşır yanına da bakar yüzüne okşar saçlarını... Belki öyle affeder kendini belki de öyle sönüyordur yüreğindeki ateş. Hiç sönmüyordur belki de bilemezsin...

Baba evin direğidir derlerdi eskiden şimdilerde o da kalmadı. Oysaki mesele cinsiyet meselesi de değildi. Mesele baba olmaktı, baba anlamını yaşatmaktı. Boşuna mı sandınız "Devlet Baba" neden denmiş. Devlet denilen organ tüm ülkeye, metropolünden tutun da en ufak yerleşim yerine, hatta bir dağ evine, hâkimdir, sahip çıkar ve hissettirir kendini. Bu sebeptendir ki Devlet Baba'dır. O halde evi ülkemiz kabul edersek baba bu sebeplerden ötürü evin direğidir.

İnsanız biz kaybettiklerimizin değerini sahip olmadığımızda anlarız.

Babasını kaybedenlere sorsak; yanımda olsa diye başlayan binlerce cümle kurabilir hem de ağzını bile açmadan, gözyaşlarıyla... Ya da sessiz bakışlar dalıp gitmelerle karşılık verebilir bize. Anılar gelir aklına hani dün senin babanla yaptığın bir iş vardı, onu yapamamıştı o veya yapmaya fırsatı olmamıştı oysa ne kadar da çok istemişti... İçinden geçirip zamanda kaybolurken o adam babanın kıymetini mi anlamalı yoksa çok değil belki de az ileride onun yaşadıklarını mı yaşamalı tercih meselesi...

Özel Gün kavramını hiç sevmedim sevmeyeceğim de sanırım. Sevgi denilen duygu bir güne bir aya bir yıla kısacası bir kaba sığdırılmaz zannımca. Onları kaybetmenin verdiği boşluğu hiçbir şeyin dolduramayacağını bilin. Gidip kanlı canlı babanıza sarılın. Eğer kaybetmişler var ise aranızda yapılacak tek bir şey var oda bir Fatiha...